

ministrationen for dens enslevske Efterladenskaber, eller om han trods Valgets tvivlsomme Resultat havde Mod til et aabent Brud med sin gamle Fører.

Lidt efter lidt fyldtes Salen. Den gamle Bonde stod endnu paa Talerstolen, men Passiaren omkring ham var bleven saa livlig, at Formanden idelig maatte dæmpe den med sin Klokke.

Frem og tilbage langsmed Salens ene Væg gik — urolig som et indespærret Dyr — en høj, mager Mand, der sjælden talte med nogen. Han holdt Hænderne bag paa Ryggen og gned vanemæssigt den højre Haands Fingerender mod hinanden. Det var Gjærup.

Denne Mand hørte under sædvanlige Forhold ikke til Salens Forgrundsfigurer, men hans Navn kom regelmæssigt i Omløb, naar Morder-Englen svævede over Partierne og Luften fyldtes med Rygter om Sammensværgelser og Baghold. Han var et af Tingets ældste Medlemmer, havde været Enslevs Ungdomsven men hørte nu til hans uforsonligste Fjender indenfor Partiet.

Paa en Plads ved den inderste af Salens halvcirkelformede Bordrækker sad en anden af Partiets Veteraner, Rektor Bohse, en lille svært bygget Skikkelse med en sølvgraa Manke, der faldt ham ned paa Skuldrene. Den gamle Skolemand mødte hver Dag paa Klokkeslet og rørte sig under hele Mødet ikke fra sin Plads. Han sad der med Haanden